

Milí bratři, milé sestry,

Jaké zprávy by nás potěšily, nebo povzbudily? Třeba kdyby nám novináři sdělili, že na Ukrajině konečně složili zbraně, zneprátelené strany se posadily k jednacímu stolu a všichni se opravdu snaží o mír. Anebo kdybychom se dozvěděli, že vědci našli účinný lék na všechny druhy rakoviny. Nebo že se nejbohatší a nejvyspělejší státy začaly vážně zabývat problémy nejchudších a nejzaostalejších regionů světa. Na všechny tyto zprávy si musíme ještě počkat... A třeba se jich jednou dočkáme.

A jaká zpráva nám osobně přivodí radost? Třeba když se dozvíme o narození nového člena rodiny. Anebo když nám zaměstnavatel oznámí povýšení v práci, či zvýšení platu. Anebo když nám člověk, kterému jsme hodně ublížili, řekne, že se už na nás nezlobí, že nám všechno odpustil. Je mnoho zpráv, oznámení, vět, které nás učiní v životě šťastnými, nebo alespoň šťastnějšími.

Jak zřejmě víte: *dobrá zpráva, radostná zvěst* – zní řecky: euangelion, v české verzi: evangelium. Tímto slovem prakticky začíná Markovo evangelium, v pořadí druhý novozákonní spis. A právě Evangelium podle Markova podání se budeme – dá-li Pán – dlouhodobě věnovat.

Pár základních informací: Evangelista Marek podle církevní tradice napsal svůj spis o Pánu Ježíši v Římě, někdy kolem roku 70 po Kr. Jedná se s největší pravděpodobností o Jana Marka, spolupracovníka apoštola Pavla (Sk 12:12.25; 13:5.13; 15:37; Ko 4:10; Fm 24; 2Tm 4:11).

Sám Jan Marek se osobně s Ježíšem Kristem nikdy nesetkal. Veškeré informace o našem Spasiteli však přijímal z první ruky – přímo od apoštola Petra, který na sklonku života působil právě v Římě. Marek, kterého Petr označuje za svého (duchovního) *syna* (1Pt 5:13), naslouchal Petrovým kázáním o Ježíši Kristu a jeho osobním vzpomínkám na léta strávená po boku Ježíše. A to všechno Marek sepsal – samozřejmě pod vedením Ducha svatého, jak věříme. Vždyť jedině díky vlivu Božího Ducha se tento Ježíšův životopis stal součástí Písma, neomylného Božího slova.

A Marek nadepsal celý tento svůj spis slovy: *Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího*. Tak tedy evangelium Ježíše Krista. Dobrá zpráva o Ježíši Kristu. Radostná zvěst - o Ježíšově díle, o jeho slovech a činech, o jeho utrpení, o jeho smrti a o jeho vzkříšení. Radostná zvěst o tom, co všechno byl ochoten Boží Syn podstoupit – kvůli záchraně každého z nás.

Od apoštola Pavla, svého někdejšího „nadřízeného“, musel Marek slovo *evangelium* slyšet mockrát. Vždyť Pavel jen ve svých dopisech toto slovo užívá více než šedesátkrát. Evangelium - to je pro Pavla zkratka pro smrt a vzkříšení Ježíše Krista.

Řecké slovo *evangelium* ovšem tehdy neužívali jen křesťané. Naopak – ti toto slovo převzali z židovského, ale také z pohanského prostředí. Například prorok Izajáš říká: *Jak líbezné je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sijónu hlásá: "Tvůj Bůh kraluje!"* (Iz 52:7)

A jeden řecký nápis, který oslavuje narozeniny císaře Augusta roku 9 př. Kr., zní takto: *Narozeniny boha (= císaře) byly pro svět počátkem s ním souvisejících radostných poselství (= evangelií)*. Císař Augustus byl pokládán za vtěleného boha, který vnesl mír a řád do celé římské říše. Proto jsou jeho narozeniny oslavovány jako evangelium, tedy: radostná zpráva.

Možná i to Marek nosil v hlavě, když nazval svůj spis o Ježíši právě slovem evangelium. Možná mu jde hned na začátku o jakousi skrytou polemiku se svým (především římským) okolím.

Božím Synem není všemi oslavovaný římský císař Augustus. Pravým Božím Synem je lidmi zavržený a nespravedlivě a krutě popravený Ježíš z Nazaretu. Vždyť právě římský voják pod Ježíšovým křížem zvolá: *Ten člověk byl opravdu Syn Boží*. (Mk 15:39)

Augustus možná přinesl své zemi pomíjivý mír a prosperitu. Ovšem Ježíš přinesl a nabídl každému člověku pokoj s Bohem a věčný život v radosti. Císař Augustus vládl své zemi pevnou rukou. Ale pravý Boží Syn Ježíš se pro naši záchranu stal služebníkem všech. Císař Augustus sídlil kdesi v římském paláci, stranou obyčejných lidí, ale pravý Boží Syn Ježíš byl uprostřed nás, v naší nízkosti, v naší ubohosti, nablízku všem, kteří o to stojí. Císař by za nás život nepoložil. Ale Ježíš kvůli nám zemřel na kříži. A nakonec: Císař - s celou svou slávou - je dávno mrtev. Ale pravý Boží Syn byl vzkříšen a od svého nebeského Otce přejímá vládu nad celým stvořením. A to je ta pravá radostná zvěst! To je to pravé evangelium! Že mezi nás přišel skutečný Boží Syn, který za nás přinesl tu nejvyšší oběť, otevřel

nám cestu do nebe, cestu k živému Bohu. Tu cestu k Bohu, kterou jsme my, hříšní lidé, opustili a nadobro ztratili.

Tedy, milý křesťane: ať už jsi zdravý, nebo nemocný, ať už jsi starý a slabý, nebo mladý a stále při síle – Kristus ti daroval to nejhlubší a nejdůležitější zdraví – uzdravil tvůj vztah s Bohem, a to na věky věků. On je pro tebe tím *sluncem spravedlnosti se zdravím na paprscích*, jak předpovídá Malachiáš. (Mal 3:20)

Ať už máš dluhy, anebo dost finančních prostředků – bez Krista bys byl v každém případě chudý jak kostelní myš. A proto Boží Syn přišel, aby tě navždy duchovně obohatil. Aby za tebe zaplatil dluh, který bys Bohu nikdy splatit nemohl.

Ať už prožíváš mír a pokoj v duši, anebo se rveš a pereš a jsi uprostřed hádek a svárů – Ježíš ti přinesl ten pravý duchovní pokoj, pokoj s Bohem, usmíření se Svatým Hospodinem.

V celé historii lidstva se neudálo nic radostnějšího, než to, že Bůh sám přišel v Ježíši Kristu mezi nás. To je ta skutečná dobrá zpráva. To je právě evangelium. A je smutné, když si právě my, křesťané, této radostné zvěsti dostatečně nevážíme a přikryjeme ji a dusíme ji dalšími radostnými zprávami, které ovšem nemají tak zásadní dopad pro náš život.

Ovšem dnes Marek mluví jen o *počátku evangelia*. O počátku té dobré zprávy. A počátkem evangelia je Jan Křitel. Hospodin praví skrze proroka Malachiáše: *'Hle, já posílám svého posla před tvou tvář, který upraví tvou cestu [před tebou]*. A skrze proroka Izajáše: *Hlas volajícího v pustině: Připravte Pánovu cestu, vyrovnávejte jeho stezky.'*

A Jan Křitel je ten posel, který připravuje cestu Hospodina k lidem. A který připravuje lidi na příchod Boží. Ježíš Kristus má mít pěkně umeteno a uklizeno v lidských srdcích, než přijde na scénu.

Je zde ovšem jeden problém: Prorok Malachiáš mluví o tom, že Bůh vstoupí do chrámu, tedy do jeruzalémského chrámu – a právě tam začne s očistou svého lidu. *Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte.* (Mal 3:1)

Jenže to Marek vynechává. Namísto toho cituje proroka Izajáše: *Hlas volajícího v pustině...* A potom dodává: *V té pustině vystoupil Jan...* Jan Křitel tedy nepřipravuje cestu Pánu Bohu do jeruzalémského chrámu. On připravuje lidi na příchod Boha v pustých, opuštěných místech, na břehu řeky Jordán. Ani ho nenapadne jít za lidmi spojenými s chrámem a na ně působit. Naopak slyšíme, že celá Judea a všichni jeruzalémští přicházeli do pustiny za ním. Jan Křitel to tedy celé obrací na ruby. Sám bydlí v pustině, aby ukázal druhým, jak málo mu záleží na společenských konvencích, na kultuře jazyka, stolování a oblékání. Aby ukázal, že jsou mu ukradené všechny ty zbytečnosti, které člověk k pravému životu vlastně nepotřebuje – a co hůř: které jsou často překážkou skutečného následování Boha.

Jan tím dává jasně najevo, co si myslí o tehdejší náboženské úrovni, o duchovní vyspělosti židovských představitelů i těch, kteří se k nim utíkají pro rady a spoléhají na ně jakožto na prostředníky mezi Hospodinem a lidmi.

Jsem si téměř jistý, že kdyby dnes takový člověk působil v naší církvi, pohrdali bychom jím a nesnášeli bychom ho. A nejen kvůli jeho vizáži, řečem a činům, ale především proto, že by nám, spořádaným farářům, odváděl lidi z kostelů. Ale možná bychom mu také skrytě záviděli.

Jan ale nebydlí v pustině náhodou. Chce, aby lidé vyšli na poušť, tak jako jejich předkové museli opustit egyptské hrnce masa, museli podstoupit náročnou cestu za svobodou – pod vedením Mojžíše. Jan chce, aby se lidé právě na poušti znovu setkali s Hospodinem.

Ale nejen že Jan bydlí na zvláštním místě. Podivně se také obléká. A podivně se také stravuje. Proč to všechno? Protože se nechce líbit lidem. Chce se líbit Bohu. Jak vzdálený je nám, civilizovaným a umírněným křesťanům, kteří se tak chceme líbit druhým lidem. Často i za cenu toho, že se vědomě nelíbíme Bohu. Janovi muselo pramálo záležet na tom, zda se mu někdo směje, zda ho někdo pomlouvá, zda ho někdo nenávidí. A že nebyl jen populární postavou – o tom svědčí dramatický konec jeho života. Nám ale naopak záleží na tom, co si o nás lidé povídají, zda nás berou, nebo neberou, co se o nás říká v dědině, jak se na nás lidé dívají, zda se usmívají, nebo mračí. O to i nám, křesťanům, často jde: Aby nás všichni lidé měli rádi. A jsme ochotni za to hodně zaplatit. Jenže taková touha dřív nebo později přijde do křížku s vysokými nároky našeho Boha. A jednou dojde na lámání chleba: Buď dostaneme

svůj díl lidského vděku a uznání, nebo budeme poslouchat Hospodina. Jan si vybral už dávno. On je Boží prorok – a hledí především na to, aby obstál v Božích očích...

Jan se tedy divně obléká... *Jan byl oděn velbloudí srstí a přepásán koženým pasem kolem svých beder...* To je jeho záměr! Žádná znouzectnost! On není oblečen do velbloudí srsti proto, že by neměl peníze na sportovní bundu od Adidasu. On takto vypadat chce! Vždyť Jan je prorok! A proroci nosili chlupatý oděv. *V onen den se stane, říká Zachariáš, že proroci budou zahanbeni, každý pro své prorocké vidění. Už neobléknou chlupatý plášť a nebudou obelhávat.* (Za 13:4) Musíme si ovšem uvědomit, že v době Jana Křtitele žádný Boží prorok dávno k Izraeli nepromlouval. Mělo se obecně za to, že prorocký hlas utichl. Posledním prorokem byl již zmíněný Malachiáš, který byl ovšem více než 400 let na pravdě Boží. A právě Malachiáš, kterého jsme několik nedělí podrobně probírali, zaslubuje toto: *Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.* (Mal 3:23-24) Bůh skrze Malachiáše slibuje, že v posledním čase, před příchodem Božím, bude mezi lidmi působit prorok Eliáš.

A Jan Křtitel je tím zaslíbeným Eliášem! Jak vypadal Eliáš – podle svědectví jeho současníků? *Byl to muž v chlupatém plášti a bedra měl opásaná koženým pásem,* říkají poslové krále Achazjáše, kteří se s ním setkali. (2Kr 1:8) Tedy: Jan Křtitel se zcela vědomě ztotožnil s Eliášem. Ani Ježíš sám nikde nepopírá, že Jan je Bohem poslaný Eliáš. *Učedníci se ho (Ježíše) ptali: "Jak to, že říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?" On jim odpověděl: "Ano, Eliáš přijde a obnoví všechno. Avšak pravím vám, že Eliáš již přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co se jim zlíbilo; tak i Syn člověka bude od nich trpět." Tehdy učedníci pochopili, že mluvil o Janu Křtiteli.* (Mt 17:10-13)

Proč je to všechno pro nás důležité? Za prvé proto, abychom v tom všem zahlédli Boží plán. Abychom viděli, že Bůh všechno pečlivě naplánoval, a dopředu také lidem ohlásil. Bůh zaslíbil ve svém slovu nejen příchod Mesiáše, ale také příchod jeho posla. No, a za druhé proto, aby bylo jasné, kdo je kdo. Jan je pouze Eliáš, který má připravit cestu Hospodinu. A Hospodin sám přichází mezi nás – ve svém Synu Ježíši – aby nás zachránil.

A co Jan Křtitel jedl? *Kobyly a polní med.* Kobylek bylo všude kolem mnoho. Navíc jsou velice výživné, je v nich spousta proteinů a dají se připravit na všechny možné způsoby. Kobyly jsou také podle Božího Zákona považovány za čistý pokrm. A o medu, o jeho účincích snad zde, před některými včelaři, nemusím dlouze povídat. Ale Jan byl od malička nazír, zasvěcený Hospodinu (viz Nu 6; L 1:15). Jeho ústa se po celý jeho život nedotkla alkoholu. Když tedy ne v požívání kobyly, pak alespoň v tomto bychom si z jeho životního stylu mohli vzít ponaučení. A co Jan Křtitel kázal a co činil? Tomu se budeme věnovat příště, protože si to zaslouží samostatné kázání.

Dnes nám stačí vědět, milí bratři a milé sestry, že není radostnější zprávy než té, že Bůh sám přišel mezi nás – právě kvůli nám. Touto zprávou si nechme dnes svítit! Touto zprávou si nechme zahřát naše srdce! Vždyť evangelium o Ježíši Kristu – to je jako svit Slunce. Byli bychom blázni, kdybychom si přáli, aby Slunce přestalo svítit, že si přece vystačíme se zapálenou svíčkou. A přesto je kolem nás spousta lidí, kteří si raději budou svítit svíčkou, než aby dovolili Slunci svítit jim na cestu života a zahřát jejich zkřehlá srdce. Mnoha lidem v naší blízkosti žel pro život stačí sem tam nějaká ta dobrá, povzbuzující zpráva. Radostné poselství o Ježíši Kristu pro ně není životně důležité. K nim my ovšem nepatříme. A za ně se nyní přimlouváme:

Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, ty jsi přišel do našeho světa, abys nám, ztraceným hříšníkům, daroval život, život v plnosti, život před Bohem, život věčný. Odpusť nám, když tuto radostnou zprávu neprožíváme do hloubky, když se nám její obsah vyprazdňuje. A prosíme tě za naše blízké, kteří evangelium ještě do svého srdce vůbec nepustili. Pomoz, Pane, aby právě na našich životech viděli a z našich úst slyšeli, jak závažná a radostná je pro nás zvěst o tobě a o tvém díle pro každého člověka. Amen.

ROZPIS PŘÍŠTÍCH KÁZÁNÍ – BIBLICKÉ TEXTY A TÉMATA (dá-li Bůh):

Datum	Biblický text (základ kázání)	Název (téma)
26.4.		<i>Kázání: Jindřich Slabý</i>
3.5.	Marek 1:1-8	O křestní praxi Jana Křtitele
10.5.	Různé NZ texty	Je naše pojetí křtu v souladu s Božím slovem?